

типовою на Буковині. При кінці подає др. Маковей 8 укр. поезій Поповича.

С. Яричевський — „Иродова морока“ (Буковина, 1909, чч. 129—132, 135—137). Зі старого рукопису (десь 60-х рр.) передану одним священиком, друкує автор „вертєню містерію на рїздванї свята“ під вище наведеним заголовком. Рукопис приписує сей твір Т. Шевченкови, але мова і склад віршів противить ся сьому. Д. Яричевський догадуєт ся, що „И. Морока“ була твором Куліша.

О. Грушевський — Поетична творчість П. Куліша. („ЛНВістник“ т. ІХ—ХІІ, ст. 398—411, 72—89, 436—453). Автор дав докладний історично-літературний коментар до поезій Куліша. Матеріал використано повно й всесторонно.

Ю. Романчук — Недруковані поезії Куліша (Діло, 1909, ч. 5). Автор говорить про рукоп. Куліша, котрі знаходились у проф. О. Огоновського, а по його смерті перейшли до бібліотеки „Просьвіти“. Обіцяючи видати їх в своїм виданню творів покійного поета (в „Рускій Письменности“), д. Романчук тимчасом знайомить суспільство з трьома досі недрукованими поезіями Куліша: „Україна“, „На Греблі“, „Сокровище благих“. Четверта, „Славянська ода“ була вже друкована в „Світі“ 1882 р.

Ю. Романчук — Нові видання творів Куліша (Діло, 1909, ч. 77). Автор обговорює два видання Кулішевих творів, — кївське під ред. Каманіна і львівське під ред. самого ж автора.

В. Доманицький. — Марко Вовчок. („Діло“ 1909, чч. 170—172). Цікава стаття д. Доманицького основно висвітлює справу з авторством Марка Вовчка. Стаття була призначена з початку для одного літературно-суспільного збірника в Кїві, котрий через цензурні умови не вийшов.

Г. Барвінок — Спомини про Марка Вовчка (Рідний край, 1909, ч. 1, ст. 9—11). Старечі сі оповідання, в котрих Г. Барвінок розвінчує Марковичку, вже знайшли належну відповідь з боку д. Доманицького в „Раді“.

В. Доманицький — В обороні мертвих від живих (З приводу „Споминок про Марка Вовчка Ганни Барвінок“). (Рада, 1909, ч. 85). Автор з доказами в руках боронить пам'ять покійної письменниці від тенденційних, нераз зовсім невірних, а то й ворожих споминів про неї Кулішевої дружини.

О. Білоусенко — Нова поетична сила (Л.-Н. Вістник, 1909, VII, ст. 4—16). Автор розбирає твори молодого і талановитого